

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

24 ספטמבר 2015

כב' השופט גיל קרזבום, סגן נשיא

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

הנאשמות

נוכחים:

ב"כ המאשימה – עו"ד הגב' עינב איטסקו-גולד והמתמחה מר אביב מזרחי

ב"כ הנאשמות – עו"ד ראובן ברעם

הנאשמות – בעצמה

פרוטוקול

הכרעת דין

החלטתי להורות על זיכוייה של הנאשמות וזאת מחמת הספק.

כללי:

1. כנגד הנאשמות הוגש כתב אישום בגין עבירה של גרימת מוות ברשלנות, עבירה לפי ס' 64 + 40 לפקודת התעבורה התשכ"א 1961 + סעיף 304 לחוק העונשין התשל"ז 1971.
2. על פי עובדות כתב האישום בתאריך 23.12.12 בשעה 18:15 לערך, נהגה הנאשמת ברכב מסוג מאזדה ברוחב אצ"ל בחיפה מכיוון מזרח למערב ובהתקרבה לצומת עם רח' אנקווה החל מר מקסים צירקין (להלן: "המנוח" או "הולך הרגל") לחצות את הצומת מצפון לדרום (מימין לשמאל כיוון נסיעת הנאשמת) במעבר חציה מרומזר בשעה שהרמזור בכיוון הליכתו דלק אור אדום. הנאשמת נכנסה לצומת בנתיב השמאלי מבלי לתת למנוח זכות קדימה ופגעה בו עם תזיזת הרכב לאחר שהספיק לחצות 5.4 מטרים מרוחב הכביש. כתוצאה מהתאונה נגרמו למנוח חבלות חמורות וביום 29.12.12 נקבע מותו.
- נטען כי התאונה ומותו של המנוח נגרמו כתוצאה מנהיגתה הרשלנית של הנאשמת שלא נהגה כפי שנהג מן היישוב היה נהג בנסיבות העניין, שלא הייתה ערה למתרחש בכיוון נסיעתה, לא עצרה את רכבה במועד ולא אפשרה להולך רגל להשלים את החצייה בבטחה.

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

24 ספטמבר 2015

3. הנאשמת כפרה באחריותה לתאונה.

לא שנויים במחלוקת

- העובדה שברמזור בכיוון נסיעת הנאשמת דלק אור ירוק.
- העובדה שהולך הרגל חצה את מעבר החצייה בניגוד לאור אדום שדלק בכיוון חצייתו.
- עצם התרחשות התאונה ותוצאותיה.
- העובדה שהתאונה התרחשה על מעבר החצייה או ממש בסמוך לו.
- הקשר הסיבתי שבין התאונה למותו של המנוח.

במחלוקת

- כיוון חציית הולך הרגל.
- שדה הראייה שהיה לנאשמת ביחס להולך הרגל ובפרט השאלה האם היו בנתיב הימני רכבים אשר הסתירו את הולך הרגל.
- מהירות חציית הולך הרגל, מקדם החיכוך, זמן תגובת הנאשמת ומהירות נסיעתה (נתונים הנדרשים לצורך שחזור התאונה).
- האם מדובר בתאונה נמנעת או בלתי נמנעת.
- שאלת רשלנות הנאשמת.

דין והכרעה

4. טרם דיון בשאלות שבמחלוקת תובאנה עדותן של עדות הראייה. עדת התביעה הגב' ורד מינץ ועדות הנאשמת.

הגב' ורד מינץ (עדת תביעה מס' 4)

5. בבית המשפט אישרה את תוכן הודעתה במשטרה ת/32 (אליה אתייחס בהמשך). בבית המשפט העידה: "היום זה צומת שהשתנה ל-4 כיוונים. אז זה היה צומת T. אני באתי משכונת כיוון שער העלייה ורציתי לפנות שמאלה לכיוון רח' האצ"ל שממשיך לדרך הים. עמדתי ברמזור. האמת שלא ראיתי את הולך הרגל. מה שאני ראיתי, ואני מתארת מה שאני

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

24 ספטמבר 2015

1 זוכרת היום. אני חיכיתי ברמזור לפנות שמאלה והייתי ראשונה ברמזור. היה לי אור אדום.
2 שמעתי בום. הפניתי את הראש לעבר ה"בום" אוטומטית ואז ראיתי את הרמזור של הולכי
3 הרגל שהיה אדום ולא ראיתי את הולך הרגל. אני מודעת לכך, שבהודעתי במשטרה אמרתי
4 שראיתי את הולך הרגל בזווית העין. כנראה שזה נכון. היום אני כבר לא זוכרת זאת... (נעמי'
5 26 ש' 10-17 לפרוטוקול).

6
7 בחקירתה הנגדית העידה כי הייתה ראשונה ברמזור בכיוון נסיעתה והמתינה זמן קצר יחסית.
8 התבקשה לאשר כי מלבד רכב הנאשמת נסעו רכבים נוספים באותו הכיוון והשיב: "יכול
9 להיות שכן. רגע אחרי שמעתי את ה"בום" כנראה" (נעמי' 27 ש' 18 לפרוטוקול). לשאלה
10 האם הבוחן המשטרה ביקש ממנה להצביע בזירה או לשרטט את מיקום הרכבים הנוספים
11 השיבה: "לא. אני לא זוכרת. אני חושבת שלא...אני מניחה שלא הייתה לי בעיה לבוא עם
12 הבוחן למקום אם היה מבקש ממני" (נעמי' 27 ש' 23-25 לפרוטוקול). לא הבחינה בהולך הרגל
13 עובר לתאונה: "משהו הפנה את תשומת לבי. לא הסתכלתי ועובדה שלא ראיתי הולך רגל.
14 הייתי מרוכזת לפנות שמאלה והתאונה אירעה לימיני. זו הסיבה שלא ראיתי" (נעמי' 28 ש'
15 4-5 לפרוטוקול). אישרה כי הרמזור בכיוון חציית הולך הרגל דלק באדום.

16
17 מהימנותה של עדת זו אינה שנויה במחלוקת.

עדות הנאשמת

18
19
20
21 6. בבית המשפט העידה: "נסעתי מכיוון מרכז הכרמל מכיוון מסעדת "מקסים" דרך העלייה
22 של דרך הים. בסביבות השעה 18.20 בערך...הייתי בנתיב השמאלי מתוך שני נתיבים. היו
23 הרבה מכוניות מצד ימין ונשארתי בצד שמאל. בסופו של דבר הייתי צריכה לפנות שמאלה
24 לכביש הראשי מול מסעדת "מקסים" לכיוון החותרים. עברתי את ב"ח 10 ואחרי זה
25 ברמזור שלאחריו ראיתי שיש לי אור ירוק והמשכתי לנסוע...הנסיעה הייתה רציפה. בצד
26 שמאל עשו שיפוצים שם ברחוב. הרחוב היה סגור. מצד ימין הייתה תנועה ערה של מכוניות
27 שירדו. זהו. אני התקרבתי לצומת והסתכלתי קדימה בכיוון נסיעתי בכיוון שלי. הפניתי
28 מבטי לצד שמאל ובצד ימין הייתה תנועת רכבים. הגעתי לצומת ולמעבר החצייה ופתאום
29 ובאופן פתאומי הופיע לשבריר שנייה הולך הרגל ממש מולי, טיפה ימינה מההגה, מהמראה
30 הפנימי של הרכב, לעבר מרכז השמשה. הוא לבש בגדים כהים. מאד קרוב ראיתי אותו.
31 בשנייה שראיתי אותו בלמתי. תוך שנייה שמעתי את המכה והשמשה התנפצה מולי. מול
32 המושב שלי. מול ההגה" (נעמי' 40 ש' 22 – עמי' 41 ש' 8 לפרוטוקול).

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

24 ספטמבר 2015

אשרה כי התאורה והכביש היו תקינים ולא הזיזה את רכבה לאחר התאונה.

נשאלה למצבה הנפשי לאחר התאונה והשיבה: "אמרתי שהייתי מבוהלת ונרגשת ולא ישנתי בלילה ולקחתי כדור. מצב נפשי קשה." (עמ' 44 ש' 11 לפרוטוקול). אשרה כי לא בקשה מהחוקר להשעות החקירה וכי הדברים הרשומים בחקירה נרשמו מפיה והחוקרים נהגו בה באדיבות ולא הכניסו מילים לפיה. נשאלה למצבה הנפשי בזמן מסירת הודעותיה במשטרה והשיבה: "בתאונה עצמה וגם אחרי אני הייתי בשוק טוטאלי. אני רעדתי כולי, בכיתי, יצאתי מהרכב, ניסו להרגיע אותי אנשים שהאדם נפצע קל ושאלו לי מה לדאוג ושהוא מדבר. הייתי מאד נרגשת ומבוהלת. גם אחרי זה היה לי קשה לנשום. לקחתי כדור. הייתי מאד נסערת" (עמ' 41 ש' 16-18 לפרוטוקול). אשר למצבה הנפשי בזמן חקירתה השנייה במשטרה העידה: "מצבי היה עוד יותר קשה כי אז הבנתי שהוא נפטר, בהשוואה למצבי קודם. ידעתי שהוא נפצע קל בתאונה ולקחו אותו לביה"ת. שהוא היה בהכרה. זו הייתה הפתעה מאד קשה בשבילי. זהו. הייתי מאד מבוהלת ונרגשת ובוכה ורועדת. תחושה מאד קשה". לשאלה מדוע לא התייעצה עם עו"ד השיבה: "מאותה סיבה של תמימות כנראה, של חוסר ניסיון לעמוד במצבים כאלה שלא הכרתי קודם בחיים." (עמ' 42 ש' 30 – עמ' 41 ש' 3 לפרוטוקול).

את חקירתה הנגדית של הנאשמת וגרסתה במשטרה אביא בהמשך בהתייחס לסוגיות שבמחלוקת.

מחדלי החקירה

7. יצוין כי בתיק זה חושקעו שעות חקירה לא מבוטלות וניכר כי נעשה מאמץ לכסות את מרבית כיווני החקירה. עם זאת, קיימים בתיק שני מחדלי חקירה משמעותיים המשליכים באופן ישיר על הגנת הנאשמת. אתייחס למחדלי החקירה כבר בשלב זה, מחטעם שיש להם משקל של ממש בנוגע לחלק מהסוגיות שבמחלוקת.

אי חקירת הולך הרגל

8. הולך הרגל הגיע לבית החולים בהכרה מלאה, למחרת חלה החמרה קלה במצבו ובהמשך התדרדר מצבו עד פטירתו (ראה טופס סיכום אשפוז ת/24).

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

24 ספטמבר 2015

- בשום שלב לאחר התאונה לא בוצעו חקירה או תשאול ראשוני למנוח. לשאלה מדוע לא ביקש לראותו ולגבות גרסתו, השיב הבוחן המשטרתי רס"ר עפר ראם (להלן: "הבוחן"): "אני לא זוכר אם ראיתי אותו או לא" (נעמ' 16 ש' 23 לפרוטוקול). לשאלה מדוע לא מיהר וחקר את הולך הרגל טרם מצבו יתדרדר השיב: "אני לא יודע שמצבם של אנשים מבוגרים מידרדר במהירות" (נעמ' 16 ש' 32 לפרוטוקול). לשאלה מדוע לא נסע לרמב"ם לגבות עדותו למחרת היום, השיב: "אנחנו לא נוסעים אחרי כל פציעה קלה לגבות עדות בביה"ח. דיברתי עם בתו" (נעמ' 17 ש' 4 לפרוטוקול – החדגשה שלי ג.ק.). לשאלה האם לא מצא לנכון לברר עם הולך הרגל את כיוון החצייה, בפרט לאור רישום המתנדב כי מדובר בחצייה מדרום לצפון, השיב: "לא חשבתי שזה קריטי בנסיבות שאני יודע, על פי ממצאים, והנהגת אומרת לי במקום, שהוא חצה מימין לשמאל." (נעמ' 17 ש' 12-13 לפרוטוקול). בנוסף הבוחן לא תיעד מתי עשה לראשונה ניסיון לגבות את גרסת המנוח, אם בכלל נעשה ניסיון כזה.
9. אמנם, פרק הזמן שעמד לרשות הבוחן לחקור את הולך הרגל, היה קצר יחסית וככל הנראה לא עלה על 24 שעות, אך אין בכך כדי להצדיק את המחדל שבאי חקירתו. הסברו של הבוחן לפיו אינו מגיע לבית החולים לגבות הודעה לאחר כל פציעה קלה, אינו מספק. דווקא את מי שנפצע יש לחקור בהקדם האפשרי מחשש פן מצבו יתדרדר, בפרט כאשר מדובר באדם מבוגר. מצופה היה מהבוחן לתת קדימות לחקירת הנפגע ואם לא יכול לעשות כן בעצמו, היה עליו לשלוח חוקר אחר שיקבל את גרסתו הראשונית של הולך הרגל.
10. מגרסת הבוחן ניתן ללמוד כי לא הייתה כל מניעה מחקירת המנוח כבר באותו הערב עת היה בהכרה מלאה, אלא שהבוחן לא ייחס לכך את החשיבות הנדרשת.
- מדובר במחדל חקירה משמעותי, בפרט לאור העובדה שמלבד הנאשמת אין כל עדי ראיה לרגע הפגיעה ולרגעים שקדמו לפגיעה בהולך הרגל. בנסיבות אלו, חובה היה על הבוחן לבדוק מול הולך הרגל, את מהירות הליכתו/ריצתו, כיוון החצייה, הנסיבות בהן החליט לחצות באור אדום ותיאור התנועה מכיוון הגעת הנאשמת. מדובר בפרטים מהותיים שלא ניתן להשלים היום.
- חקירה "חסרה" ובלתי מספקת של עדת הראייה הגב' ורד מינץ**
11. מדובר במי ששמעה את הפגיעה בהולך הרגל, מיד הסתכלה לכיוון והבחינה כי ברמזור בכיוון חציית המנוח דלק אור אדום. בהודעתה במשטרה מסרה על קיומם של רכבים נוספים שנסעו

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

24 ספטמבר 2015

- 1 בזמן התאונה בכיוון נסיעת הנאשמת: "כן ראיתי רכבים נוספים שנסעו מלמעלה באותו כיוון
2 הרכב בזמן התאונה". (ת/32 ש' 19-20 – ההדגשה שלי ג.ק.).
3
4 12. קיומם של רכבים נוספים בכיוון נסיעת הנאשמת ובפרט בנתיב הימני, הינו נתון קריטי עבור
5 הגנת הנאשמת מאחר ויכול שאותם רכבים הסתירו את הולך הרגל מהרגע בו החל לחצות
6 את הכביש ועד לרגע בו הנאשמת הבחינה בו לראשונה. למרות חשיבותו המכרעת של נתון זה,
7 העדה לא נשאלה למיקומם המדויק של הרכבים הנוספים ולא בוצעה עמה כל הצבעה בהקשר
8 זה.
9
10 הבוחן נשאל בעניין והשיב: "לא בקשתי ממנה להצביע לי." (עמ' 37 ש' 14 לפרוטוקול).
11 לשאלה מדוע, השיב: "לא בוצע." הוסיף והעיד בהקשר זה כי: "אם היו רכבים אני מניח
12 שהנהגת הייתה אומרת לי שהם הפריעו לה בשדה הראיה והייתי עושה עוד ניסוי בשדה
13 הראיה. לא עלתה סברה כזו." (עמ' 37 ש' 18-17 לפרוטוקול). אין בהסברו של הבוחן כדי
14 להפחית מעצמות המחדל. מדובר בעדת ראיה אובייקטיבית וחובה היה עליו לברר עמה סוגיה
15 זו עד תום.
16
17 13. למחדל זה משמעות כבדת משקל בכל הנוגע לשאלת שדה הראיה שהיה או לא היה לנאשמת
18 ביחס להולך הרגל ועל כך בהמשך.
19
20 דיון בסוגיות שבמחלוקת
21
22 כיוון חציית המנוח
23
24 14. מכלול הראיות בתיק מלמד כי המאשימה הוכיחה כגדרש כי המנוח חצה את מעבר החצייה
25 מימין לשמאל בכיוון נסיעת הנאשמת.
26
27 15. בהודעתה הראשונה במסגרת הנאשמת: "ואז שהגעתי למעבר החצייה הולך רגל
28 שחצה מימין לשמאל כמדומני באור אדם ובמעבר החצייה נפגע מרכבי בזמן חצייתו... הולך
29 הרגל חצה מימין לשמאל (ת/1 ש' 5-6 ו-1 ו-24 ו-16). גם בהודעתה השנייה במסגרת חזרה
30 הנאשמת על אותם הדברים: "הולך הרגל חצה מימין לשמאל בכיוון נסיעתי" (ת/2 ש' 4).
31

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

24 ספטמבר 2015

יג

- 1 בבית המשפט לא טענה הנאשמת לכיוון חצייה שונה, אך הבהירה כי גרסתה במשטרה היתה
2 בגדר חסות מסקנה הנובעת מכך שלראשונה הבחינה בהולך הרגל מצד ימין של חזית הרכב
3 ובפעם השנייה ממש מולה וכדבריה: "אני מנסה וניסיתי להבין למה אמרתי את זה
4 מההתחלה בשתי העדויות הראשונות שלי במשטרה. הבנתי את זה כל כך ברור בהתחלה כי
5 אם ראיתי אותו מצד ימין של השמשה והוא עבר לצד שמאל אז בטח הוא עבר מימין לשמאל
6 ונשארתי עם זה, אבל אני מבינה היום שבעצם אין לי שום ביטחון בזה. אני לא יודעת איך
7 זה קרה. זה היה בשנייה כל כך קצרה שהכול היה כל כך פתאומי שכעת אין לי ביטחון איך
8 זה קרה." (עמ' 50 ש' 32-28 לפרוטוקול).
- 9
- 10 16. די בעובדה שהנאשמת הבחינה במנוח לראשונה מימין לרכבה ורגע אחר כך שמאלה יותר
11 ממש מולה, כדי ללמד כי המנוח חצה את הכביש מימין לשמאל ביחס לכיוון נסיעתה, ואין
12 זה משנה באם לא היתה מסוגלת להעיד על כיוון הליכתו בין אותן שתי הנקודות.
- 13
- 14 17. גם הבוחן המשטרתי עופר ראם הגיע למסקנה כי הולך הרגל חצה מימין לשמאל בכיוון נסיעת
15 הנאשמת (ראה דו"ח בוחן ת/16 ס' 14). בבית המשפט הסביר כי למסקנתו זו הגיע על
16 סמך הנוקדים שנגרמו לרכב. בהקשר זה העיד: "...יש נזק מלוחית רישוי לכיוון מכסה מנוע
17 לכיוון שמשות-חזית... לפי התמונה יש מגע על מכסה מנוע ממרכז הרכב באלכסון לכיוון
18 השמשה. זה מצביע על כיוון פגיעה בהולך הרגל משמאל לימין בחס לרכב, כלומר אין פגיעה
19 בפנס.... סליחה. מימין לשמאל. אין פגיעה בפנס ימין או בכל חלק ימין... אם היה הפוך, אז
20 הייתה פגיעה בפנס חזית שמאל ואז זה מתיישב עם גרסת הנהגת." (עמ' 4 ש' 16- עמ' 5 ש'
21 3 לפרוטוקול). נשאל למהות הנזק שנגרם ללוחית הרישוי והשיב: "לא רשמתי איזה סוג נזק
22 " (עמ' 5 ש' 10 לפרוטוקול) ואישר כי לא רואים זאת בבירור בתמונות. לטענה לפיה ייתכן
23 ומדובר בנזק ישן השיב כי מדובר בנזק טרי ואם היה מדובר בנזק ישן היה רושם זאת. לשאלה
24 האם בהתעלם מהנזק ללוחית הרישוי יכול היה ללמוד על כיוון החצייה, השיב: "כל הסימנים
25 מראים בכיוון שציינתי. כל הסימנים. אני מציין כי הנזק על מכסה המנוע מתחיל כבר מעל
26 לסמל הרכב" (עמ' 18 ש' 4-3 לפרוטוקול).
- 27
- 28 הבוחן יכול וצריך היה לעשות עבודה יסודית יותר בהקשר זה ובפרט לתאר את הנזק שנגרם
29 ללוחית הרישוי ואף לצלמה בשעות היום, ולא להסתפק בצילומים שביצע בליל התאונה.
- 30

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

24 ספטמבר 2015

- 1 עם זאת, ניתן ללמוד מהתמונות שצולמו כי קיים אלכסון ימני בין הנוק למכסה המנוע אשר
2 תחילתו במרכז מכסה המנוע וסופו בשבר בשמשה הקדמית בצד הנהגת, ויש בכך כדי לתמוך
3 במסקנת הבוחן על כיוון חצייה מימין לשמאל, כפי גרסת הנאשמת בחקירותיה במשטרה.
4
5 בחקשר זה, לא הוגשה כל חוות דעת נוגדת מטעם ההגנה או ראייה אחרת שיש בה כדי לסתור
6 את מסקנות הבוחן.
7
8 18. ער אני לכך שנעלי המנוח נמצאו כשהן מצביעות על כיוון חצייה הפוך (משמאל לימין) כמותועד
9 בתמונה מס' 11 (ת/5), אך אין בכך כדי לסתור את גרסת הנאשמת ומסקנות הבוחן וזאת
10 משני טעמים. ראשית, הנעליים תועדו מס' מטרים לאחר מעבר החצייה ולא במקום הפגיעה
11 במנוח. שנית, המנוח נפגע מהרכב ולא מן הנמנע כי הסתחרר טרם התנתקות הנעליים מרגליו.
12 בנסיבות אלו לא מדובר בראייה שיש בה כדי ללמד על כיוון חציית המנוח.
13
14 19. לא נעלמה מעיני העובדה שבדו"ח הפעולה ת/19 נרשם מפי "עדים לתאונה" כי הולך הרגל
15 חצה מכיוון דרום לצפון (משמאל לימין כיוון נסיעת הנאשמת). עם זאת, דברים אלו נותרו
16 בגדר "עדות שמיעה" מהטעם שאותם "עדי ראייה" לא העידו. בבירור טלפוני במסגרת
17 החקירה, מסרו אותם עדים כי לא הבחינו בתאונה. מהמזכר ת/21 עולה כי המודיע מר חזות
18 יצחק היה עם גבו לתאונה ומהמזכר ת/22 עולה כי המודיע מר ליבוביץ' גיא כלל לא ראה את
19 התאונה. ההגנה לא בקשה לזמנם לעדות והרישום בדו"ח הפעולה נותר בגדר עדות שמיעה.
20
21 20. אינני מתעלם ממחדלי החקירה בתיק ובפרט העובדה שהמנוח עצמו לא נחקר למרות שניתן
22 היה לעשות כן ביממה שלאחר התאונה וכן לא נחקרה בתו על הרגליו של המנוח מהם ניתן
23 אולי היה ללמוד על כיוון הליכתו בשעת התאונה. מכל מקום, אין במחדלים אלו כדי לסתור
24 את גרסתה החד משמעית של הנאשמת בעניין כיוון החצייה, גרסה המתישבת עם כיוון
25 הנוקים ברכבה.
26
27 21. לאפשרות לפיה הולך הרגל חצה משמאל לימין ובשלב מסוים ביצע סיבוב של 180 מעלות
28 ושינה את כיוון החצייה, השיב הבוחן: "את זה איני יכול לשלול" (עמ' 18 ש' 10 לפרוטוקול).
29 גם אני סבור כי לא ניתן לשלול על הסף אפשרות זו ולו מהטעם שהולך הרגל החל לחצות
30 את הכביש בניגוד לאור אדום שהיה ברמזור וייתכן ובשלב מסוים חש בסכנה, התחרט וסב
31 על עקביו. בהקשר זה יש להביא בחשבון את מחדל החקירה שבאי חקירת המנוח, מחדל
32 שיש בו כדי לחזק אפשרות זו.

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

24 ספטמבר 2015

עם זאת, בשקלול מכלול הראיות, מדובר בסבירות נמוכה בהרבה.

22. לאור כל האמור לעיל, אני קובע כי המאשימה הוכיחה מעבר לספק סביר, כי המנוח חצה את הכביש מצפון לדרום (מימין לשמאל ביחס לכיוון נסיעת הנאשמת).

שדה הראייה שהיה לנאשמת ביחס להולך הרגל כאשר בתוך הצומת לא נוסעים רכבים במסלול הימני

23. בליל התאונה ביצע הבוחן בדיקת שדה ראייה וקבע: "פתוח לפניו למרחק 70 מטר ממרחק זה ניתן להבחין במעבר חציה בצומת" (ת/3).

בנוסף בוצע ניסוי שדה ראייה כאשר רכב עומד בפנייה ימינה לפני הצומת ובמצב דברים זה קבע הבוחן שדה ראייה של 60 מ' מנתיב נסיעת הנאשמת ועד למקום התאונה (ראה ת/17 ו-ת/18).

24. לסענת ההגנה, בפועל מדובר בשדה ראייה קצר באופן משמעותי (מחצית מזה שנקבע), זאת לאור הקביעה העקרונית בע"פ 742/97 יצחק אשמוז'ני מדינת ישראל - מחוזי נצרת, שם נאמר כי: "על נדרשים לשאלה מאיזה מרחק יכול להבחין נהג לראשונה בעצם או דמות שנמצאים לפניו ושידבר קיומם ידוע לו כי אז הוא יבחין בו פי שניים מוקדם יותר מאשר נחוץ לאתר באשר הוא אינו ידוע על דבר קיומו" (עמ' 6 לפסק הדין – ההדגשה שלי ג.ק.).

צודק ב"כ הנאשמת כי אין להשוות באופן מדויק בין תוצאות ניסוי שדה ראייה מתוכנן מראש עת הבוחן יודע על קיומו של הולך הרגל ודורך לאיתורו, לבין מצב הדברים בנהיגה רגילה (שלא במסגרת ניסוי) כאשר הנחג אינו יודע על דבר קיומו של הולך הרגל ומביט לכל הכיוונים ולא רק לנקודה ספציפית. עם זאת, אינני סבור כי יש מקום להפחית באופן גורף ושרירותי 50 אחוזים מתוצאות הניסוי על מנת לקבל את שדה הראייה שהתקיים בפועל במועד התאונה.

אציין, כי גם אם הייתי קובע שדה ראייה קצר בהרבה מזה שקבע הבוחן, לא הייתי קובע שדה ראייה קצר מ-40 מ' ובתאם, לא היה בכך כדי להועיל להגנת הנאשמת, מהטעם ש"מרחק העצירה" במהירות של 50 קמ"ש הינו כ-36 מ' (בתוך שדה הראייה ולא מחוצה לו).

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

24 ספטמבר 2015

25. בשולי הדברים ייאמר, כי על המשטרה לשקול ביצוע ניסויים אשר יבדקו את הפער בתוצאות בין ניסוי שדה ראייה מתוכנן, למצב דברים בו נהג אשר אינו יודע למה לצפות ובחזקתם לקבוע "מקדם הפחתה" אשר ישקף את המציאות ככל שניתן.
26. כך או כך, לצורך הכרעת הדין בתיק זה, אינני נדרש לקבוע ממצא שונה מזה שקבע הבוחן, זאת, מהטעם שגם אם אאמץ את קביעות הבוחן מדובר בתאונה בלתי נמנעת כפי שיפורט בהמשך.
- שדה הראייה שהיה לנאשמת ביחס להולך הרגל במידה ורכבים נוספים נסעו בתוך הצומת במסלול הימני ובסמוך למעבר החצייה
27. כאמור ניסוי שדה ראייה במצב דברים זה כלל לא בוצע, למרות שמכלול הראיות בתיק חייב את ביצועו.
28. עדת התביעה הגב' ורד מינץ מסרה בחקירתה במשטרה כי הייתה תנועת רכבים בכיוון נסיעת הנאשמת. לאור חשיבות הדברים יובא דבריה בהקשר זה פעם נוספת: "כן ראיתי רכבים נוספים שנסעו מלמעלה באותו כיוון הרכב בזמן התאונה" (ת/ש' 32 – 19-20 – ההדגשה שלי ג.ק.). במסגרת חקירת התאונה, העדה לא התבקשה להצביע על מיקום הרכבים הנוספים ביחס לרכב הנאשמת.
29. גם הנאשמת לא שללה אפשרות קיומם של רכבים במסלול הימני ובחקירתה הראשונה במשטרה לשאלה האם היו רכבים בנתיב הימני השיבה: "אני זוכרת שכן אבל נדמה לי שהוא פנה ימינה לפני המעבר ואין לי פרטים שלו" (ת/ש' 32 – ההדגשה שלי ג.ק.).
- ניתן ללמוד מתשובתה של הנאשמת כי היו רכבים בנתיב הימני, אך היא לא הייתה בטוחה באם פנו ימינה לפני הכניסה לצומת, אם לאו.
- בהודעתה השנייה במשטרה נשאלה הנאשמת לקיומם של רכבים לפני וחשיבה: "לא ראיתי לא לפני או אחרי קרוב". (ת/ש' 20).

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

24 ספטמבר 2015

- 1 ער אני לדברי הנאשמת בחקירתה השנייה במשטרה כי דבר לא הפריע לה לחבחין בהולך
2 הרגל (ת/ש' 15-16). בבית המשפט הסבירה: "התכוונתי מול הרכב. ביני לבין המנוח" (עמ'
3 54 ש' 19 לפרוטוקול). מקבל אני הסברה זה של הנאשמת ואיני סבור כי מדובר בתשובה
4 מתחמקת או מתחכמת. תשובתה זו מתיישבת גם עם דבריה לפיה לא היה רכב לפני (בנתיב
5 נסיעתה).
6
7 בהקשר זה, אני סבור כי היה על הבוחן לשאול את הנאשמת מפורשות באם היו רכבים בנתיב
8 הימני שהסתירו לה את הולך הרגל, זאת גם לאור דבריה של הגב' ורד מיץ.
9
10 הבוחן נשאל לאפשרות קיומו של רכב נוסף בנתיב הימני אשר הסתיר את הולך הרגל,
11 והשיב: "היא אומרת שלא היו רכבים לפני גם הכוונה שלי בנתיב הימני לפני ולא רק
12 ממש לפני, בנתיב שלה." (עמ' 20 שורה 3-2 לפרוטוקול – החדגשה שלי ג.ק). זו הייתה אולי
13 כוונת הבוחן, אך את כוונתו זו היה עליו להבהיר גם לנאשמת.
14
15 30. בבית המשפט העידה הנאשמת: "... לא הייתה לי שום אפשרות לראות אותו. היו מכוניות
16 כל הזמן שעברו ולא ראיתי אותו. אם שואלים אותי באופן מאוד כללי אם אני מתקרבת למעבר
17 חצייה ממרחק של 50 מטרים ואין לי הסתרה של מכוניות, משהו שמסתיר, אז אני יכולה
18 להבחין בהולך רגל מ-50 מטרים" (עמ' 48 ש' 25-28 לפרוטוקול). כאשר עומתה עם גרסתה
19 במשטרה שם מסרה כי לא היו רכבים מלפניה או מאחוריה, השיבה: "לא. לא ראיתי מכוניות
20 קרובות מקדימה ומאחוריי. ראיתי מצד ימין שלי...הן הסתירו את החלק השני של מעבר
21 החצייה. אני לא ראיתי את הולך הרגל. ברגע שהם עברו לידי הן הסתירו את מה שקורה
22 בצד השני...הייתה תנועה של רכבים. כשהייתה תנועה בצד הימני שהיו שם רכבים, והיה
23 נדמה לי שאחד הרכבים פנה ימינה. אמרתי שהייתה תנועה של רכבים, ואמרתי שנדמה לי
24 שאחד מהם פנה ימינה. זה נכון שלפני לא היו רכבים קרוב. לא קדימה ולא אחורה. בנתיב
25 שלי. זה מה שאמרתי." (עמ' 48 ש' 31 – עמ' 53 ש' 9 לפרוטוקול – החדגשה שלי ג.ק). לטענה
26 לפיה לא היו רכבים במסלול מימין לה, השיבה: "לא אמרתי את זה. נסעו רכבים במסלול
27 הימני...אמרתי שנסעו רכבים מצד ימין שלי...לא הרגשתי שמישהו מפריע לי. לא ראיתי
28 שום דבר, אבל הוא הופיע לי פתאום מול הרכב. הולך הרגל. הוא לא בא מהצד. לא ראיתי
29 אותו שהוא בא מהצד. לא יודעת מאיפה הוא בא" (עמ' 53 ש' 11-18 לפרוטוקול). לשאלה
30 האם הייתה תנועה מימין לה בסמוך לתאונה שהסתירה את המנוח השיבה: "היו כמה רכבים
31 אז איני זוכרת אם היה אחד או שניים או כמה היו. היו כמה רכבים" (עמ' 53 ש' 21
32 לפרוטוקול). בנוגע למרחק בו נסעו הרכבים מרכבה העידה: "מטר, מטר וחצי. אני לא כל כך

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

24 ספטמבר 2015

- 1 יודעת מרחקים" (עמ' 53 ש' 27 לפרוטוקול). לשאלה מדוע לא ציינה זאת בפני החוקר והאם
2 הייתה מניעה לציין זאת, השיבה: "לא, אבל אמרתי שהייתה תנועה כל הזמן. אמרתי שהיו
3 שם אוטובוסים שעוברים וראיתי. גם אוטובוסים עוברים שם" (עמ' 54 ש' 2-1 לפרוטוקול).
4
5 אמנם, חלק מדברי הנאשמת בבית המשפט ובפרט קיומם של רכבים בנתיב הימני אשר
6 הסתירו את המנוח, תנועת אוטובוסים וטענתה לפיה לא הייתה לה כל אפשרות להבחין
7 בהולך הרגל, לא נאמרו על ידה באופן מפורש בחקירותיה במשטרה, אך אין מקום לקבוע כי
8 מדובר בדברי שקר, זאת לאור גרסתה החד משמעית של עדת התביעה הגב' מינץ לפיה הייתה
9 תנועת רכבים באותו הכיוון והעובדה שהנאשמת אישרה בחקירתה במשטרה קיומם של
10 רכבים בנתיב הימני, אך לא הייתה בטוחה באם פנו ימינה אם לאו.
11
12 בנוסף, יש להביא בחקשר זה בחשבון גם את מצבה הנפשי הקשה של הנאשמת בזמן גביית
13 הודעותיה כפי עדותה כמצוטט לעיל ולא מן הנמנע כי תשובותיה נתנו בהקשר "הצר"
14 (לדוגמא: לפני – בנתיב שלה ולא בנתיב הימני) מבלי שעמדה על כוונת הבוחן או משמעותה
15 הרחבה של השאלה.
16
17 31. משילוב גרסתה של הגב' מינץ עם גרסאות הנאשמת במשטרה, מתחייבת המסקנה לפיה
18 הרכבים עליהם מסרה הגב' מינץ נסעו בנתיב הימני, ואסביר. הנאשמת נסעה בנתיב השמאלי
19 ומסרה כי לא היו רכבים לפניו או אחריה ולא התייחסה לרכבים בצידה הימני, למעט דבריה
20 בחקירתה הראשונה לפיה היו רכבים בנתיב הימני, אך לא הייתה בטוחה באם פנו ימינה עם
21 לאו. משלא נסעו רכבים נוספים בנתיב השמאלי, נתיב נסיעת הנאשמת (עובדה שאינה שנויה
22 במחלוקת), תרי שהמסקנה היחידה היא שהרכבים עליהם העידה עדת התביעה הגב' מינץ
23 נסעו בנתיב הימני, זאת, בהיעדר נתיבים נוספים בכיוון נסיעת הנאשמת.
24
25 אמנם מדובר בהסקת מסקנה, עם זאת במסקנה הגיונית. יודגש, כי מדובר בטענת הגנה
26 אשר הוכחתה מעבר לכל ספק סביר אינה נדרשת ודי בכך שמדובר באפשרות סבירה אשר
27 אינה תלושה מהמציאות ולה בסיס ראיתי ראשוני. במקרה זה, אפשרות קיומם של רכבים
28 נוספים בנתיב הימני הוכחה לטעמי הרבה מעבר למידה הנדרשת מהנאשמת בהליך זה.
29
30 32. בנסיבות אלו מתעצם המחלוקת החקירתי שבאי השלמת חקירתה של הגב' מינץ (הצבעה על
31 מיקום הרכבים הנוספים) ואי חקירתו של המנוח עת היה בהכרח מלאה. מחלוקת
32 משמעותיים אלו מחייבים בהיעדר ראיה אחרת, להניח את ההנחות המיטיבות עם הנאשמת.

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

24 ספטמבר 2015

- 1
- 2 יודגש, גם אם הייתי קובע כי חלק מגרסת הנאשמת בבית המשפט הינה בגדר "עדות כבושה",
- 3 אין בכך כדי לרפא את מחדלי החקירה הקשים, מחדלים שלא ניתן לרפאם היום. בנסיבות
- 4 אלו יש להניח לטובת הנאשמת כי אכן נסעו בתוך הצומת רכבים נוספים אשר הקדימו את
- 5 הנאשמת בנתיב הימני והסתירו את הולך הרגל עד לנקודה בה נגלה לה לראשונה.
- 6
- 7 33. לאפשרות של פגיעה בשדה הראייה במצב בו היה רכב נוסף בצד ימין לפני הנאשמת, השיב
- 8 הבוחן: "תלוי באיזה מרחק היא הייתה מהרכב." (נעמי' 37 ש' 32 לפרוטוקול). כאמור,
- 9 הדברים כלל לא נבדקו על ידי הבוחן ומחדל זה מונח לפתחה של המאשימה.
- 10
- 11 34. לאור כל האמור לעיל, לא הוכח כלל, בוודאי שלא במידה הנדרשת בחליף פלילי, קיומו של
- 12 שדה ראייה פתוח מנתיב נסיעת הנאשמת לכיוון הולך הרגל מרגע ירידתו לכביש ועד לרגע בו
- 13 נגלה לה לראשונה.
- 14
- 15 **שאלת אשמת הנאשמת**
- 16
- 17 35. אין מחלוקת כי הנאשמת נסעה במהירות המותרת, בחסות האור הירוק שפעל בכיוון נסיעתה
- 18 ולא ביצעה כל עבירה נוספת מלבד זו שיוחסה לה.
- 19
- 20 36. כך גם אין מחלוקת כי הולך הרגל חצה את מעבר החצייה בניגוד לאור האדום בכיוון חצייתו.
- 21
- 22 37. צודקת המאשימה כי אין בעובדות אלו כדי להוות בפני עצמן הגנה לנאשמת, מאחר ונהג
- 23 המתקרב למעבר חצייה מחויב בנקיטת כל אמצעי הזהירות העומדים לרשותו על מנת למנוע
- 24 פגיעה בהולך רגל, גם אם האחרון מתרשל וחוצה את הכביש בניגוד לאור האדום ברמזור
- 25 בכיוון חצייתו.
- 26
- 27 38. נשאלת השאלה האם היה בידי הנאשמת למנוע את התאונה אילו הגיבה מיד כאשר יכלה
- 28 להבחין בהולך הרגל.
- 29
- 30
- 31
- 32

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

24 ספטמבר 2015

1 האם הנאשמת יכולה למנוע את התאונה כאשר רכבים שנסעו מימין לה הסתירו את חלקו הימני
2 של מעבר החצייה

3
4 39. על שאלה זו יש להשיב בשלילה.

5
6 40. כאמור לעיל, קבעתי כי המאשימה לא הוכיחה היעדרם של רכבים בנתיב הימני וכן לא בצעה
7 כל ניסוי שדה ראייה התואם אפשרות זו. בהתאם לא הוכח קיומו של שדה ראייה "נקי" במצב
8 דברים בו רכבים נסעו בנתיב הימני.

9
10 41. אפשרות קיומו של רכב משיג בנתיב הימני, משמע הסתרת חלקו הימני של מעבר החצייה
11 מעיני הנאשמת ובהתאם, אין להוציא מכלל אפשרות מצב בו הנאשמת יכולה להבחין במנוח
12 רק בשלב בו התנועה בנתיב הימני חלפה על פני מעבר החצייה. במילים אחרות, לא מן הנמנע
13 כי הולך הרגל אשר חצה בניגוד לאור האדום הספיק לחלוף על פני התנועה בנתיב הימני ורק
14 לאחר שתלף על פניה נגלה לראשונה לעיני הנאשמת.

15
16 בהקשר זה אינני מקבל את הסברו של הבודן לפיו אילו: "... היה רכב נוסף מצד ימין הוא
17 היה פוגע בהולך הרגל ולא הנאשמת..." (נעמ' 37 ש' 6-7 לפרוטוקול). מדובר באמרה בלתי
18 בדוקה אשר אינה מתיישבת עם שורת ההיגיון. אין כל מניעה שאדם החוצה במעבר חצייה
19 יספיק לחלוף על פני רכבים חנוסעים בנתיב הימני ולהיפגע מרכב חנוסע בנתיב השמאלי, הכול
20 עניין של תזמון.

21
22 42. משלא הוכח שדה ראייה נקי ביחס לחלקו הימני של מעבר החצייה ולאור האפשרות
23 הממשית, לפיה נסעו רכבים בנתיב הימני אשר הסתירו לנאשמת את חלקו הימני של מעבר
24 החצייה באופן שהולך הרגל נגלה לעיניה רק כאשר נכנס לנתיב נסיעתה, ובהתחשב בזמן
25 הקצר שחלף מהרגע שהבחינה בהולך הרגל ועד לפגיעה בו (בין שנייה לשנייה וחצי בהתחשב
26 במרחק הקצר שנותר מקצה הנתיב הימני ועד למקום האימפקט – 1.9 מ') פרק זמן המצוי
27 בתוך זמן התגובה (1.6 ש"), יש לקבוע שמדובר בתאונה בלתי נמנעת ואין להטיל על הנאשמת
28 את האחריות לה.

29
30
31
32

ביח משפט השלום לתעבורה בחיפה

24 ספטמבר 2015

האם הנאשמת יכולה למנוע את התאונה בהיעדר הפרעה בשדה הראייה ביחס להולך הרגל

43. לצורך כך יש לחשב את הזמן בו שהה הולך הרגל על הכביש והאם בפרק זמן זה יכולה הנאשמת לעצור את רכבה מבלי לפגוע בו.

הנתונים הנדרשים לביצוע השחזור הינם: 1. מהירות נסיעת הנאשמת 2. מקדם החיכוך במקום התאונה 3. זמן תגובת הנאשמת 4. קצב התקדמות הולך הרגל 5. המרחק אותו עבר הולך הרגל עד לפגיעה בו.

מהירות נסיעת הנאשמת

44. לגרסת הנאשמת במשטרה נהגה במהירות של לא יותר מ- 40 קמ"ש (ת/ש' 28) ובהודעתה השנייה מסרה כי נסעה במהירות של "בערך 40 קמ"ש" (ת/ש' 8). בבית המשפט אשרה כי נהגה במהירות של 40 קמ"ש ורכבה היה תקין. לשאלה כיצד ידעה שלא מדובר במהירות של 50 קמ"ש השיבה: "מה שאני יודעת הוא שנסעתי לאט. אני לא הייתי עם העיניים על הספידומטר. זו הערכה שלי. העיניים שלי היו קדימה ברמזור ושמאלה בבנייה, בחסימה של הכביש, וימינה למכוניות שירדו. זה מה שהסתכלתי. לא על הספידומטר" (עמ' 46 ש' 10-12 לפרוטוקול – ההדגשה שלי ג.ק).

45. יצוין כי הנאשמת לא נכנסה לצומת ממצב עמידה אלא בנסיעה שוטפת והמהירות המותרת במקום הינה 50 קמ"ש.

46. הנוק בשמשה מלמד על מהירות שאינה פחותה מ- 40 קמ"ש כפי קביעת הבוחן.

47. בנסיבות אלו ובפרט לאור העובדה שמדובר בהערכה בלבד (הנאשמת לא הסתכלה על מד המהירות), צדק הבוחן שבחר לבצע שחזור גם במהירות של 50 קמ"ש.

בהתאם אני קובע כי לצורך שחזור התאונה יש לעשות שימוש במהירות של 50 קמ"ש, שהיא גם המהירות המיטיבה עם הגנת הנאשמת.

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

24 ספטמבר 2015

"מקדם החיכוך" לצורך שחזור התאונה

48. ככל שמקדם החיכוך גבוה יותר כך מתקצר מרחק הבלימה.

49. הבוחן בדק ומצא באמצעות מכשיר ה"ויריקוס" כי מקדם החיכוך בבלימה עם רכבה של הנאשמת במקום התאונה עומד על 0.837 (ראה ת/11 תעודת עובד ציבור מכשיר "ויריקוס").

50. לא ניתן לסמוך על תוצאות הבדיקה באמצעות מכשיר הויריקוס וזאת ממספר טעמים: ראשית, שניים משלושת הניסויים שבוצעו לא צורפו לבדיקה מאחר ואבדו: "זה נכון שחסיים שני פלטים שלא צורפו." (עמ' 35 ש' 32 לפרוטוקול). בהמשך הודיעה המאשימה כי לא איתרה את הפלטים נשוא שני הניסויים הנוספים. מדובר במסמכים מחותיים ובהיעדרם לא ניתן לאשר את תקינות הבדיקה. שנית, הבדיקה בוצעה ביחס למהירות של 40 קמ"ש ולא 50 קמ"ש. שלישית, הבוחן לא סימן כנדרש את הרובריקות בסעיף 7.6-ח ובהתאם לא ניתן לקבוע כי הבדיקה בוצעה בהתאם לנהלים. רביעית, הבוחן לא התחשב בשיפוע הקיים בכביש (4%). בהקשר זה הסביר הבוחן: "אם השיפוע הוא מתחת לעשרה אחוזים לא מייחסים. מעל 10 אחוזים מייחסים שיפוע. אין השפעה. ככל שזה תלול יותר, מקדם החיכוך נמוך יותר ואז מרחק הבלימה ארוך יותר... ככה אנחנו עובדים. אני לא יודע מדוע לא מתחשבים בפחות מעשרה אחוז" (עמ' 31 ש' 29 – עמ' 32 ש' 2 לפרוטוקול). מכאן ברור כי יש להתחשב בשיפוע הקיים ואין בעובדה שהמשטרה אינה מתחשבת בשיפוע הקטן מ- 10 אחוזים כדי להצדיק התעלמות ממנו. חמישית, הבדיקה בוצעה מספר חודשים לאחר התאונה כך שלא מדובר בתנאים זהים או דומים (טמפרטורה, מצב האספלט). בחקשר זה העיד הבוחן כי: "ייתכן שהיה הבדל, אך הוא מזערי במאות. אין זה משנה את מקדם החיכוך בין 0.7 לבין 0.8. עשיתי את זה באותה שעה פחות או יותר. עדיין זה שינויים מאד מינוריים" (עמ' 36 ש' 14-13 לפרוטוקול).

לאור כל האמור לעיל, אין מקום לסמוך על תוצאות בדיקת ה"ויריקוס" לצורך קביעת מקדם החיכוך.

51. לשיטת הבוחן, בהיעדר בדיקת "ויריקוס" היה קובע מקדם חיכוך של 0.7, נתון עליו ההגנה לא תלקה. בהתאם אני קובע כי מקדם החיכוך לצורך ביצוע השחזור צ"ל 0.7.

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

24 ספטמבר 2015

זמן תגובת הנאשמת

- 1
- 2
- 3 52. זמן התגובה הינו הזמן שעובר מרגע שהנאשמת החליטה לבלום ועד לרגע בו הרכב מתחיל
- 4 בפעולת הבלימה (מדובר בזמן המורכב מזמן תגובת הנאשמת + זמן תגובת מערכת הבלימה
- 5 ברכב).
- 6
- 7 53. הבוחן ביצע את השחזור ביחס לשני סוגים של זמני תגובה: הראשון, זמן תגובה "רגיל"
- 8 שאורכו 1.15 ש" (זמן תגובת נהג 0.75 ש" + זמן תגובת מערכת 0.3 ש" + 0.1 ש" תוספת זמן
- 9 תגובה בלילה). השני, זמן תגובה במצב של "הפתעה" שאורכו 1.6 ש" (זמן תגובת נהג 1.2 ש" +
- 10 זמן תגובת מערכת 0.3 ש" + 0.1 ש" תוספת זמן תגובה בלילה).
- 11
- 12 54. בצדק עשה הבוחן שחזור גם ביחס לזמן תגובה במצב של הפתעה, זאת לאור העובדה שחולך
- 13 הרגל חצה את מעבר החצייה בניגוד לאור האדום בכיוון חצייתו והנאשמת נסעה בחסות
- 14 האור הירוק בכיוון נסיעתה ובהתאם מדובר באירוע מפתיע ביחס לכל נהג.
- 15
- 16 55. בנסיבות אלו, אני סבור כי לצורך השחזור, יש לעשות שימוש בזמן תגובה של 1.6 ש" (זמן
- 17 תגובה במצב של הפתעה).
- 18

מהירות הולך הרגל

- 19
- 20
- 21 56. ככל שמחירות הולך הרגל גבוהה יותר, כך שהה פחות זמן על הכביש ובהתאם קטן הזמן
- 22 שעמד לרשות הנאשמת לפעול למניעת התאונה.
- 23
- 24 57. מלבד עדות הנאשמת, אין כל עדות אחרת לגבי קצב התקדמות הולך הרגל וקביעת הבוחן
- 25 נסמכת אך ורק על גרסתה.
- 26
- 27 58. אין מחלוקת כי הנאשמת הבחינה בהולך הרגל לראשונה כשנייה לפני הפגיעה בו כשהוא כבר
- 28 בתוך נתיב נסיעתה (הנתיב השמאלי) או על הגבול שבין שני הנתיבים. במילים אחרות,
- 29 הנאשמת לא הבחינה בהולך הרגל בפרק הזמן בו חצה את הנתיב הימני. מכאן שקביעות
- 30 הבוחן אשר נסמכו על עדות הנאשמת רלוונטיות אך ורק ביחס לפרק הזמן שחלף מהרגע בו
- 31 הנאשמת הבחינה בו לראשונה ועד לפגיעה בו.
- 32

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

24 ספטמבר 2015

1 בהתאם יש לחלק את הדיון בשאלת מהירות הולך הרגל לשניים. עד לרגע בו נגלה לעיני
2 הנאשמת ומהרגע בו נגלה לעיניה.

3

4 מהירות הולך הרגל מתחילת החצייה ועד לרגע בו הנאשמת הבחינה בו לראשונה

5

6 59. אשר למהירות בה המנוח חצה את הנתיב הימני של מעבר החצייה, פרק זמן בו הנאשמת לא
7 הבחינה בו, לא מן הנמנע שעשה כן בריצה מהירה. אין כל ראיה השוללת אפשרות זו. ניתן
8 אף לומר כי מדובר באפשרות הגיונית נוכח העובדה שמדובר במי שחצה את הכביש בניגוד
9 לאור האדום וכאשר הבחין ברכב הנאשמת החל להאט את מהירות חצייתו על מנת לנסות
10 ולהימנע מפגיעה.

11

12 60. במצב דברים בו אין כל ראיה ביחס לקצב החצייה על פני הנתיב הימני, יש להניח את ההנחות
13 המיטיבות עם הנאשמת (ריצה) ולא את ההנחות הפועלות לרעתה.

14

15 לכך יש להוסיף גם את מחדל החקירה שבאי חקירת המנוח עת היה בהכרח מלאה ויכול היה
16 להעיד על מהירות חצייתו.

17

18 61. בריצה שוטפת עובר הולך רגל מרחק של 2.5 מ/ש - עובדה שאינה במחלוקת (ראה שחזור
19 הבוחן ת/31).

20

21 מהירות הולך הרגל מהרגע בו נגלה לעיני הנאשמת

22

23 62. הבוחן המשטרתי קבע מהירות חצייה של 1.2 מ/ש (הליכה רגילה לאדם בגילו של המנוח),
24 זאת, בהסתמך על גרסת הנאשמת בהודעתה הראשונה במשטרה לפיה הולך הרגל הלך הליכה
25 רגילה (ת/1 ש 24). בהודעתה השנייה במשטרה הסבירה הנאשמת: "הליכה רגילה, ראיתי
26 אותו ממש שנייה מולי לא יודעת להגיד בטוח", (ת/2 ש' 6 – ההדגשות שלי ג.ק.).

27

28 בבית המשפט התבקשה לחסביר גרסתה במשטרה לפיה הולך הרגל הלך הליכה רגילה,
29 והשיבה: "לקחתי את זה מזה שראיתי אותו קודם מצד ימין של הרכב של השמשה ואח"כ
30 מצד שמאל. על סמך מה שראיתי איזושהי תנועה בגוף העליון שהבנתי שזה סוג של הליכה.
31 מזה זה יצא. לא ראיתי משהו אחר" (עמ' 42 ש' 15-17 לפרוטוקול). נשאלה לפעם הראשונה
32 בה הבחינה בהולך הרגל והעידה: אני הבנתי שהוא מול העיניים שלי. ממש מול העיניים

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

24 ספטמבר 2015

- שלי ופתאום הוא הופיע לי...בשבדיר שנייה שראיתי את הבן אדם שהיה בבגדים כהים אני
ראיתי את פלג הגוף העליון שלו וראיתי איזושהי תנועה בחלק העליון, לא תנועה חזקה,
תנועה אטית שקישרתי את זה להליכה. ראיתי אותו בשנייה שראיתי אותו זה היה לפני
שבלמתי. זה היה טיפה מימיני. אחרי שנייה הייתה הפגיעה. הפגיעה שהייתה בצד
השמאלי של הרכב מול המושב שלי, ההתנפצות של השמשה" (עמ' 41 ש' 32 – עמ' 42 ש' 7
לפרוטוקול). אישרה כי לא הבחינה בהולך הרגל במצב ריצה ולטענה לפיה הלק, השיבה:
"בשבילי היום לא ברור, כי אולי הוא עמד, אבל אני לא יודעת. אמרתי "הלק" כי ראיתי
תנועות בפלג הגוף העליון שלו של הכתפיים. אולי הוא רץ בכה. אני לא יודעת. זה הכול
בהשוואה אליי איך שאני הולכת" (עמ' 51 ש' 4-7 לפרוטוקול) "... לא ראיתי אותו. רק מול
הרכב. בין 2-3 מטרים לפניי וכך גם אמרתי את זה לחוקר, אבל הוא לא רשם את זה, שראיתי
את פלג הגוף העליון של הולך הרגל. זה מה שראיתי ממני" (עמ' 47 ש' 24-22 לפרוטוקול).
אשר לגרסתה במשטרה לפיה הולך הרגל חצה בהליכה רגילה העידה: "זה משהו שאמרתי
שהבנתי ככה בשנייה שראיתי אותו שהייתה לו סוג של הליכה, אבל אני לא יכולה לדעת
היום" (עמ' 48 ש' 1-2 לפרוטוקול - ההדגשות שלי ג.ק.).
63. יש לנקוט משנה זהירות ביחס לקביעת מהירות הולך הרגל על סמך עדות הנאשמת, זאת
ממספר טעמים: ראשית, הבחינה בו רגע לפני התאונה להבדיל ממצב בו ראתה אותו הולך
כברת דרך שאז ניתן לעמוד על מהירות החצייה. שנית, הבחינה רק בפלג גופו העליון ולא
ברגליו, מצב המקשה על קביעת מהירות. שלישית, לא הייתה בטוחה בקצב החצייה (כפי
גרסתה בעדותה השנייה במשטרה).
64. בנוסף, הבוחן לא הביא בחשבון את העובדה שהולך הרגל חצה את הכביש בניגוד לאור אדום
ברמזור ויש להניח כי החיש צעדיו וייתכן ואף רץ.
65. כאמור, הבוחן לא חקר את הולך הרגל למרות שניתן היה לעשות כן. מדובר במחדל חקירה
משמעותי מאחר וניתן היה ללמוד מהולך הרגל על האופן בו חצה את מעבר החצייה
ריצה/הליכה. מדובר במחדל חקירה שאינו ניתן לתיקון ויש להניח לטובת הנאשמת כי אילו
היה נחקר בזמן, היינו למדים על האופן בו חצה את הכביש (הליכה רגילה, הליכה מהירה או
ריצה). מאחר ומדובר במחדל חקירה המונע לפתחה של המאשימה, יש להניח כי ההנחה
המיטיבה עם הנאשמת.

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

24 ספטמבר 2015

66. לאור כל האמור לעיל וההנחה ההגיונית כי מי שחוצה את הכביש באור אדום אל מול תנועה מותקרת, תוך סיכון עצמי משמעותי, אינו הולך הליכה רגילה, יש לקבוע לטובת הנאשמת, כי הולך הרגל חצה את הכביש בהליכה מהירה ולא דווקא בהליכה רגילה.
- בהקשר זה ראוי להפנות לדברי בית המשפט המחוזי בחיפה בעפ"ת 14-10-24027 פו"ק/קוב נ' מדינת ישראל : "כאמור, בימ"ש קמא אכן קבע את נתון מהירות הריצה של המנוח בצורה המיטיבה עם המערער אך לא ניתן לקבוע מעבר לספק סביר כי מהירות הריצה של המנוח לא הייתה גבוהה יותר מ- 2.5 מטרים בשנייה, זאת כאשר הן המערער והן עד הראייה העידו כי המנוח רץ די מהר יחסית לגילו, כי הוא הופיע לפתע בריצה מהירה. לאור מחדלי החקירה המשמעותיים בעניין זה, מאחר שהמנוח לא נחקר למרות שהיה בהכרח מלאה לאחר התאונה ולמשך מספר ימים, עד שהתדרדר מצבו, ואף לא נבדקו תכולת ומשקל המטען שנשא" (ההדגשה שלי ג.ק).
- יצוין כי בית המשפט המחוזי הנכבד לא הוציא מכלל אפשרות מהירות ריצה העולה על 2.5 מ/ש, זאת, בין היתר לאור העובדה שטבלאות המהירות מבוססות על נתונים סטטיסטיים ומחדלי החקירה, לרבות אי חקירת המנוח, מחדל המתקיים גם בתיק זה.
67. אינני סבור כמו ההגנה, כי יש להרחיק לכת ולקבוע כי הנאשמת הבחינה במנוח כשהוא במצב של ריצה, כאשר הנאשמת עצמה לא העידה על כך.
68. בהליכה מהירה מהירותו של הולך רגל בגילו של המנוח הינה 1.6 מ/ש - קביעה זו אינה שנויה במחלוקת (ראה שחזורי הבוחן (ת/29 ו-ת/30).
69. בהתאם, אני קובע כי מהרגע בו הנאשמת הבחינה בהולך הרגל ועד לפגיעה בו הוא היה במצב של הליכה מהירה (1.6 מ/ש).
- לסיכום סוגיית מהירות הולך הרגל**
70. לאור כל האמור לעיל, יש לקבוע כי הולך הרגל חצה את הנתיב הימני בריצה שוטפת (2.5 מ/ש) ואת הנתיב השמאלי ועד לרגע הפגיעה בו, בהליכה מהירה (1.6 מ/ש). בהתאם, חובה היה על הבוחן לבצע שחזור גם ביחס לאפשרות של קצב חצייה משולב (ריצה ובהמשך הליכה מהירה).

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

24 ספטמבר 2015

1
2 יצוין, כי אפשרות זו לא עלתה במהלך שמיעת הראיות ובהתאם אפשרתי לצדדים להשלים
3 טיעוניהם בעניין, טיעונים בהם לא מצאתי כל חדש.
4

המרחק אותו הספיק הולך הרגל לחצות עד לרגע הפגיעה בו

5
6
7 71. על פי ממצאי הבוחן הולך הרגל הספיק לחצות 5.4 מ' עד למקום בו נפגע (ראה תרשים ת/10).
8 מרחק זה אינו שנוי במחלוקת וההגנה לא טענה אחרת.
9

שחזור התאונה על פי קצב חצייה משולב (תחילת בריצה ובהמשך הליכה מהירה)

10
11
12 72. רוחב הנתיב הימני הינו 3.5 מ' (כפי ממצאי הבוחן) ובקצב ריצה (2.5 מ/ש) הולך הרגל חצה
13 את הנתיב הימני בפרק זמן של 1.4 ש". סה"כ חצה הולך הרגל מרחק של 5.4 מ' ולאחר הפחתת
14 רוחב הנתיב הימני נותר מרחק חצייה של 1.9 מ', מרחק אותו עבר בהליכה מהירה (1.6 מ/ש)
15 בפרק זמן של 1.18 ש".
16

17 73. סה"כ שחה הולך הרגל על הכביש פרק זמן של כ- 2.58 שניות (בקצב הליכה משולב - ריצה
18 ובהמשך הליכה מהירה).
19

20 74. במהירות של 50 קמ"ש (13.88 מ/ש) רכב הנאשמת היה במרחק של 35.81 מ' (2.58 ש" כפול
21 13.88 מ/ש) ממעבר החצייה עת הולך הרגל החל לחצות. מרחק העצירה במהירות של 50
22 קמ"ש לפי מקדם חיכוך 0.7 הינו 36.28 מ' בהתאם לשחזור ת/31. מכאן, שאילו הייתה
23 הנאשמת מבחינה בהולך הרגל ברגע ירידתו לכביש ומבצעת בלימת חירום, לא הייתה
24 מצליחה למנוע את התאונה מהטעם שמרחק העצירה ארוך יותר מהמרחק בו היה רכבה
25 מהולך הרגל ברגע ירידתו לכביש.
26

שחזור התאונה במקרה והולך הרגל החל לחצות משמאל לימין וחזר על עקבותיו

27
28
29 75. כאמור לעיל, אפשרות זו אינה תלושה מהמציאות וייתכן והולך הרגל אשר החל לחצות
30 באדום הבחין ברכב המתקרב וביקש לחזור על עקבותיו. הבוחן לא שלל אפשרות זו. יצוין כי
31 מדובר באפשרות שסבירותה נמוכה.
32

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

24 ספטמבר 2015

76. מכל מקום, לא בוצע שחזור ביחס לאפשרות זו, אין כל נתונים ביחס לזמן שהיית הולך הרגל
על הכביש וכן לא בוצע ניסוי שדה ראייה ביחס לחצייה משמאל לימין. בהתאם לא ניתן במצב
דברים זה לקבוע באם מדובר בתאונה נמנעת.

לסיכום

77. אשמתה של הנאשמת לא הוכחה, בוודאי שלא מעבר לכל ספק סביר.
78. לא נבדק מיקומם של רכבים במסלול הימני אשר יכול והסתירו את הולך הרגל ובהתאם לא
הוכח קיומו של שדה ראייה נקי ביחס להולך הרגל (כלל לא בוצע ניסוי שדה ראייה במצב
דברים זה).
- משקבעתי כי לא הוכח שדה ראייה נקי ביחס להולך הרגל בזמן שהייתו בנתיב הימני, מדובר
בתאונה בלתי נמנעת, גם בקצב חצייה של הליכה רגילה ובוודאי בקצב חצייה משולב של ריצה
ובחמשד הליכה.
79. גם בהנחה ועמד לרשות הנאשמת שדה ראייה נקי למרחק של 70 מ' כפי קביעת הבוחן, עדיין
מדובר בתאונה בלתי נמנעת, זאת, על סמך הנתונים שנקבעו לצורך השחזור (מהירות רכב
הנאשמת 50 קמ"ש, זמן שהיית המנוח על הכביש 2.58 ש", זמן תגובת נהגת 1.6 ש" ומקדם
חיכוך 0.7) שאז הנאשמת לא הייתה מספיקה לעצור את רכבה בזמן, גם אם הייתה מתחילה
לבלום ברגע בו המנוח החל לחצות את הכביש.
80. מעבר לגדרש, לא מצאתי ממש בטענת המאשימה לפיה הנאשמת לא התאימה מהירותה
לתנאי הדרך. מהירות הנאשמת לא עלתה על המהירות המותרת במקום, היא נכנסה לצומת
באור ירוק מלא ולא התקיימו תנאים אשר חייבו נהיגה במהירות נמוכה יותר.
81. לשני מחדלי החקירה המשמעותיים בתיק זה ניתן משקל לא מבוטל בכל הנוגע לשתי
הסוגיות המרכזיות שבמחלוקת (שאלת קיומם של רכבים נוספים אשר הסתירו
לנאשמת את חלקו הימני של מעבר החצייה ומהירות הולך הרגל).
- ער אני להלכה לפיה לא כל מחדל חקירה כשלעצמו יביא לזיכויו של נאשם, זאת
בפרט במקרים בהם הונחה תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו של הנאשם

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

24 ספטמבר 2015

1 בעבירות שיוחסו לו (ראה ע"פ 6040/05 אלנבארי נ' מדינת ו-רע"פ 2132/11 ארז נ'
2 מדינת ישראל). אין זה המקרה שבנדון, מהטעם שאותם מחדלי חקירה פוגעים
3 ומכרסמים באופן משמעותי ביכולתו של בית המשפט בקביעת ממצאים עובדתיים
4 ברמה הנדרשת בחליך זה ואין בנמצא תשתית ראייתית אחרת שיש בה כדי לבסס
5 את אשמות הנאשמת מעבר לספק סביר.

6 82. בהקשרו של תיק זה ראוי להביא את דברי כב' השופט רון שפירא בעניין פנצ'קוב
7 הנ"ל:

8 "אני קובע כי בנסיבות שבפנינו, כפי שהובאו בפני בית משפט קמא, לא ניתן לסמור על
9 הנתונים שנקבעו לגבי מהירות נסיעת הרכב, ובעיקר לגבי מהירות ריצתו של המנוח וזמן
10 התגובה, במידת הביטחון הדרושה להרשעה בפלילים, בנסיבות אלו סבור אני כי יש
11 לשמור על המימד האנושי בהחלת הנורמה הפלילית, כפי שהיא מסתברת ביחס לאדם
12 ממוצע שומר חוק, להבדיל מיחיד-סגולה." [כדברי השופטת פרוקצ'ה בפס"ד בוחבוט
13 הנ"ל, פסקה 11 לפסק דינה. ראו גם דברים שכתבתי בהקשר זה בע"פ (חי"פ) 10710-01-11
14 ראמי חאזן נ' מדינת ישראל (17.7.2011)].

15
16 וראה גם דברי כב' השופט א' אליקים באותו פסק דין: "כל 3 הנתונים האחרים, מהירות
17 הליכתו/ריצתו של המנוח, מהירות נסיעת המעורר וזמן תגובתו הם פרי הערכות או
18 השערות סטטיסטיות, בנסיבות אלו איני סבור כי הוכחה אשמתו של המעורר מעבר לספק
19 סביר."

20
21 83. הדברים יפים גם בעניינו של תיק זה ובפרט בכל הנוגע לקביעות הנוגעות לשדה הראייה וקצב
22 חציית המנוח.

23 לאור כל האמור אני מורה על זיכוייה של הנאשמת ולו מחמת הספק.

24
25 ניתנה והודעה היום י"א תשרי תשע"ו, 24/09/2015 במעמד הנוכחים.

26
27

גיל קרזבום, סגן נשיא

28
29

חוקלד על ידי מירב כהן ויניאק